

Textus: 1Jn 3, 13-18: „Ne csodálkozzatok, testvéreim, ha gyűlöl titeket a világ. Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket: aki nem szereti a testvérét, az a halálban marad. Aki gyűlöl a testvérét, az embergyilkos; azt pedig tudjátok, hogy az embergyilkosnak nincs örök élete. Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. Akinek pedig világi javai vannak, de elnézi, hogy a testvére szükséget szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan maradhatna meg az Isten szeretete? Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvvel, hanem cselekedettel és igazsággal.”

Kedves Testvérek!

A helyreállt kapcsolat igehirdetés sorozat utolsó előtti képeként a gyülekezet, mint szeretetközösség van előttünk. Isten úgy tekint ránk, hogy szeretetével akar betölteni és azt szeretné, hogy egymás felé is ezzel a szeretettel forduljunk. Pünkösöd után vagyunk és vallhatjuk Pál apostollal együtt, hogy „...szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.” (Róm 5,5) A szeretet tehát messzemenőig meghatározza Krisztus tanítványait ebben a világban és teljesen felismerhetővé teszi őket a környezetükkel szemben. És mégis, nehéz olvasni ezeket az Igéket. Első olvasásra elindulhatnak bennünk a védekező reflexek, jelentkezhethet enyhe gyomorszorítás: ha ennyire komoly a helyzet, hogy szeretni kell egymást, akkor nagy bajban vagyunk. Ha az, aki gyűlöl a testvérét, embergyilkos, akkor végünk van. Hasonlóan könnyűnek találtathatunk a szükséget szenvedő felé való szolgálatban. Persze eszünkbe juthat néhány, nálunk még kevésbé szeretetteljes, vagy jobban elzárkózó ember és akár meg is nyugodhatunk. Azért nem vagyunk annyira rosszak, elveszettek, csak egy kicsit. De vajon mit készít el nekünk Isten ezen az Igén keresztül? Hogyan szeretne látni minket, mivé akar formálni, miben hív megtérésre, odaszánt, hűséges követésre, megállásra? Ezt keressük ma együtt, nem pedig a moralizálás útját: szedjük össze kicsit jobban magunkat. Nem a felmentését, a hibáztatását. Nem is a büntudatkeltés az utunk. Hamis büntudat és kárhozzátás helyett sokkal inkább igaz bűnbánat és megtérés, amit készített nekünk Isten. Különösen nehéz lehet neked ezt hallani most, ha ezen a ponton sérültél itt ebben a közösségben: megélted, hogy testvérek vagyunk, Isten szolgálójának, Krisztus gyermekeinek tartjuk magunkat s közben azt élted meg, hogy a közösségünk valódi szeretetet csak nyomokban tartalmaz. Kérlek, ne zárj most be, bármennyire nehéz, ne bújj a sebeid mögé akkor sem, ha úgy érzed, igazad van. János apostol a levelében szól arról, hogy milyenek Isten gyermekei? Mire hívja őket Isten, milyen utat készít nekik? Az előző versekben arról olvastunk, hogy egyrészt az igazságban járnak, a hazugsággal szemben ragaszkodnak az igazsághoz. Másrészt a bűnnel harcolnak, nem alkuszak meg, szabadok a bűn hatalmától. Mai Igénk pedig azt mutatja meg, hogy valódi, cselekvő testvéri szeretet van közöttük. Valószínűleg hamar átlátjuk, hogy arról van szó: aki Krisztusban van, aki Benne hisz, akiben Ő az Úr, azt átjárja az Ő szeretete és ebből a szeretetből fakadóan tud mást is szeretni. Aki pedig gyűlöl a testvérét, vagy csak szavakban szereti, de tettekben nem, abban nincs meg Krisztus szeretete, nem kapcsolódik a forráshoz. Tudjuk azt is, hogy itt arról a szeretetről van szó, ami odaadó, ami önzetlen, nem vár viszonzást, isteni eredetű. Agapé.

1. Mi Isten terve, Isten ajándéka a számunkra?

Azt hiszem, minden ott fordul meg, hogy valóban meg tudjuk-e ragadni hittel, hogy Isten országa közöttünk van. Ez az evangélium: Jézus Krisztus megváltott, megszabadított minket, legyőzte a bűn és a halál minden erejét, kiáradt ránk a Szentlélek és itt van közöttünk Isten országa, ami mindent alapvetően meghatározhat. Megragadható, átélhető egyénileg és közösségekben is, hogy Isten megajándékoz, a miénk minden lelki áldás Krisztusban. Jézus ma is él és munkálkodik közöttünk. Az élet nem annyi, mint amire képesek vagyunk, hanem sokkal több! Nem vagyunk egyedül, mert vannak testvéreink, akikkel számíthatunk egymásra, akik korántsem tökéletesek, de ugyanabból a kegyelemből táplálkoznak, mint mi. Velük együtt vállalható a harc e világban a gonoszság erői, a bűn ellen, mely olykor nem kívül, hanem belül jelentkeznek. Ha Isten országa közöttünk van, akkor lesznek igazak ránk János szavai, azokat hívja János, akik ebben a megváltozott valóságban élnek. A Szentlélek által nemcsak a valóság érzékelése, hanem a valóság lényege is megváltozik. Más a közegünk, mások a viszonyítási pontjaink. Ennek a közegnek az alapvető meghatározója pedig a szeretet: Isten lény, ami megragadható számunkra, mert Krisztus által megbékített minket magával és nekünk ajándékozta Isten országának valóságát. Ez a szeretet a menny előíze, ott lesz mindez teljessé. Itt e földön pedig Isten országának erői munkálkodhatnak bennük és közöttünk. „A szeretet Isten Lelkének a jelenléte és megnyilvánulása e világban, emberekben és emberek által. (...) Az Isten szeretetének jele és hitelesítő pecsétje az emberek körében megnyilvánuló erő, amely élethez juttatja megoldást jelentő tettek formájában, vigasztaló, bátorító szavak, felemelő gesztusok által azokat, akiknek egy-egy adott szituációban a szükségük van arra. A szeretet, ha valóban Isten szeretetének megmutatkozása az a Lélek által, akkor nem üres frázis, hanem Krisztus-típusú, az ember

számára az éltető erőt közvetítő tettek sorozata. Az eljövendő világ ereje, az eljövendő világ üdvözítő, jó légkörét realizálja e világ keretei között.” (L-S. Klára)

Szó sincs itt humanizmusról, altruizmusról, emberi próbálkozásokról. Ez Isten országának valósága. Ez „...az a szeretet, amely nem elzárkózik a válságos helyzetben lévő ember elől, hanem segítséget jelent a számára. Az Isten szeretete nyitott és nyitottá tesz a válságos helyzetben lévő testvér iránt.” Igen, Isten törődik velünk és ez törődésre hív. Isten irgalmas velünk és ha ez átjár, akkor irgalmas leszek a másikhöz is. Ez a szeretet, Jézus szeretete odaadó, valóságos és felszabadító: szabadságot hoz az igazság kimondása által. Ez János első levelének a csúcspontja: „Szeretni vagy nem szeretni ugyanazt jelenti, mint élni vagy halálban lenni: üdvösséget vagy kárhozatot.” Ha pedig Krisztusban vagy, tiéd lehet, Isten népe, ez a szeretet.

2. Miért nem vagyunk képesek mégsem szeretni?

Akkor hát mi a baj? Mi a baj velünk? Miért ennyire töredékes a szeretet bennük és közöttünk? Mi romlott el? Hol hibázzuk el? Elindulhat a problémamegoldó részünk és keresi az okot, amit, ha megszüntetünk, megjavul minden. Hol lehet a sérülés forrása? Minek kell gyógyulnia? Az emberrel foglalkozó humán tudományok addig jutnak, hogy aki nem tud jól szeretni, annál a hiba az alapoknál lehet, az alapvető kötődés sérült, ha ezek gyógyulnak, átíródnak, akkor gyógyul az ember is és másként fog viselkedni és fog tudni szeretni. Isten Igéje azonban feltárja előttünk az igazságot: minden emberi sérülés már következmény. Az Istentől való eltávolodás, elidegenedés miatt távolodtunk el egymástól (nem az élettörténeti kapcsolati zavar okozza, nem a gyermekkori sérülés az oka) – a bűn az ok. Ha ez rendeződik, ha ez helyreáll, akkor idővel gyógyulni fognak a kapcsolatok is! „Abból ismerjük meg a szeretetet, hogy Ő életét adta értünk...” – olvastuk. Ez a szeretet magva, a lényege. Az elveszettségünk miatt a szeretetet a másik embertől várjuk leginkább, függünk tőle és óriási áldozatokat hozunk érte. Számunkra abban ragadható meg, hogy szeretnek, ha: elfogadnak, érzem, érzékelem, hogy szeretnek, tartozom valakihez, biztonságban érzem magamat valaki mellett, a szükségleteimet betölti. Ezek fontosak, de nem ragadják meg a lényegét. Jézus szeretetének lényege pedig önfeláldozó, odaadó tetteket jelent. A fentiek betöltésére teljesen csak Isten képes... ezáltal tud a kapcsolati gyógyulni.

3. Mit jelent közöttünk a szeretet, mit jelent a gyűlölet?

A megoldás tehát: kapcsolódni a Forráshoz! Minél inkább Krisztusban kell lennünk, benne kell megerősödnünk, átadni magunkat neki, elengedni mindent, ami e világhoz köt, megtérni a bálványoktól, igaz bűnbánatot tartani és követni a Mestert. Miért nem tesszük akkor mégis ezt? Azt hiszem, azért, mert félünk. A szeretet borzasztóan kiszolgáltatottá tesz. Legyen előttünk a passiót végig járó szenvedő Messiás, a kereszten függő Mester, akit odaadó szeretetében halálosan megsebeztek. Félünk kiszolgáltatni magunkat Isten szeretetének, s odaadni magunkat neki, mert akkor tényleg el kell veszíteni az életünket. És egy csomó minden nem lehet, amit mi szeretnénk, nem lehetünk azok, akik szerintünk lehetnénk. Az Istentől való elidegenedés nyomai ott vannak bennünk és olykor a szívünk mélyén felsejlik: félünk Istentől, főleg a sok szenvedés láttán: mi van, ha nem is annyira jó s nem mindig a javunkat akarja. És félünk egymástól is, mert van okunk félni: hogy szeressek odaadó, önzetlen, magamat kiszolgáltató módon egy másik bűnös embert, aki potenciálisan vissza fog élni a bizalmammal és megsebez és bánt? Sok példánk lehet arra, hogy igazunk van. De ha Isten országa közöttünk van, akkor mindebben Isten megtart, helyreállít és akkor is gyógyít, ha valóban megsebeznek. Mellénk lép Jézus és azt mondja: itt vagyok melletted és én védelek. Erősebb a szeretetem. Ez a teljes szeretet pedig kiűzi a félelmet. Akiben erősebb a félelem és az Istentől való szeretet nélkül éli az életét, az a világ szerint, az Isten ellenes erők valóságában él. Az életét az ellenségeskedés, a gyűlölet, a versengés, a félelem, elutasítás és megvetés uralja. Aki pedig nem szeret, „...az nemcsak kárhozatban van, hanem a halál mérgező légkörét árasztja magából, a halál gesztusait gyakorolja.” A halál gesztusai az irigység, a mélységes cinizmus, a megvetés és leuralás gesztusai, a kicsinyesség, a másik hitelének rontása (például a háta mögött), a karaktergyilkosság, lejáratás, az elbizonytalanítás, a manipuláció teljes eszköztára. Aki pedig Krisztusban van és az Ő szeretetében él, az tényleg szabad lesz. Belsőleg, valóságosan. És azt bizony a világ, azaz, aki nincs e szeretetben, gyűlölni fogja. Mert ugyanerre a szabadságra vagyunk.

Felmerül a kérdés végül, hogy miért csak ez a két út van: a szeretet és a gyűlölet útja? Nem túlságosan leegyszerűsítő, sarkított ez így? Miért ennyire szélsőséges? Valószínűleg azért, mert a szeretet cselekedet. Nem lehet egyszerre tenni és nem tenni valamit. Vagy megteszem, vagy nem. Vagy odaadom az életemet, vagy nem adom oda. Ezért vagy-vagy! Így forduljunk ma a mi szerető Urunkhoz! Jöjjünk elé a küzdelmeinkkel, a bennünk lévő haraggal, gyűlölettel, bosszúval, mindent, mindent vigyünk a jelenlétébe, tárjuk fel a szívünket előtte, ne rejtegezzünk, ne magyarázkodjunk. Keressük ma együtt a megbékélés útját. Hiszem, hogy ezen az úton velem, a mi szerető Megváltónkkal fogunk találkozni, aki kitartóan keres bennünket.

Ámen!

Thoma László